

77 **Å møte døden i en kreftdiagnose tvinger deg til å tenke. En slik opplevelse tror jeg vi har godt av, sier musiker Kjetil Bjerkestrand**

MESSE: Da de møttes for andre gang kom Kjetil Bjerkestrand med messenoter til Live Mari Roggen. – Hennes stemme kunne tilføre musikken noe helt eget, sier Bjerkestrand.

Foto: Erlend Berge

Grovens gode gaver

VAKKERT: Et sjeldent vakkert omslag, en illustrasjon bearbejdet av Frederick Sandys maleri Maria Magdalena, tar tonen her – naturen omgir oss, og vi lever.

Utsnitt fra illustrasjon av coverfront: Anette Lorange

FRISKT VANN: Skulle en finne på spørre om poesi trenger musikk? Da står dørene åpne for et klingende bevis: Eyvind Grovens sanger i ny innspilling, leskende som et glass kaldt, friskt vann.

ANMELDELSE

OLAV EGIL AUNE
olav.egil.aune@vl.no

To av fedrelandets toppmusikere, sopranen Marianne Beate Kielland og pianisten Nils Anders Mortensen, avdekker det «grovenske» skapermysterium, om det går an å si det slik – en stil og et «budskap» fra åndens verden, som sant og visst har folkemusikken i bakhodet, men som ikke ligner noe annet i norsk kunstmusikk, den liksom bare er der, skapt av å lytte til natur og noen få utvalgte forgjengere, teknisk briljant, men først og fremst organisk, noe som gjør at vi gjenkjenner noe, dypt inne, vi vet bare ikke hva det er. Hør Mortensens akkompagnement! Det risler og lyser bak tekstene og melodiene, en sangenes medvandrer, ikke en distansert akkompagnatør.

Folkemusikken personlig. Eyvind Groven var fra Lårdali Telemark, han vokste opp med folkemusikk på alle kanter, han ble – som spillemann og NRK-profil – en av folkemusikkens sterkeste

Album Klassisk

Marianne Beate Kielland (mezzosopran)
Nils Anders Mortensen (piano)

EIVIND GROVEN SONGS

Nyperoser, Sommerfuglen, Til min Gyldenlak, Veronicas bønn med flere.

LAWO LWC 1178

77 **Vi gjenkjenner noe, dypt inne, vi vet bare ikke hva det er**

og mildeste våpendragere. «Folkemusikkhalvtimen» i NRK på søndagsettermiddagen var til stor glede for bygdene, i urbane strøk ble den møtt med til dels heftige debattinnlegg. De som har vært med ei stund vokste opp med Grovens pausesignal i NRK, det litt melankolsk plystrebare gjenomgangstemaet i hans første symfoni, *Innover viddene*. El-

lers en rekke verker – mest brukt og kjent er orkesteroveruren *Hjalarfjod* og det store *Draumkvedet* for massiv besetning. Og noen av sangene – gjerne til kjente tekster av Wergeland, Kinck, Riefling Hagen. Som her.

Dette språket. Eyvind Groven har gått under radaren, som vi sier, de siste årene. Det er trist. Marianne Beate Kielland og Nils Anders Mortensen viser hvorfor. De har den sanne sansen for dette språket, som ligger så tett på mysteriet, og som likevel hører lyng og jord til. Kiellands særdeles vakre og myndige omgang med Grovens toner, er logisk – ingen vil spørre hvorfor hun gjør det slik eller slik, det er tindrende sannferdig. Visst var melodien det viktigste for Groven, men om det finnes en norsk impresjonisme, hører vi det i klavertoneveven som årvåkent følger melodien og gir den gjensvar. Vakkert, vakkert.

Dukker opp. Apropos den evinnelige debatten om digitalt kirkeorgel som nå blusser opp igjen – hva ville, tenker jeg, denne musikken, Grovens sanger, vært med dataanimert lyd og elektrifisert orgel?